

Danijel Čehranov
ŽELIM TI NORU

Urednik
NEVA SARAVIJA

Danijel Čehranov

Želim ti Noru

JEDNONOČNI ROMAN

Čigoja
S T A M P A

Šta bih dao da smo šetali danas, ti i ja, kratko Kopakabanom, pa Ipanemom koja bi ti se više svidela, sve do kraja, do Leblona. Ti bi pričao o ženama, njihovoj lepoti i načinu na koji oplemenjuju našu smrtnost a mene prvi put ne bi bilo sramota da se uključim i pridodam slaganja. Kako mi nedostaješ, danas, uvek. Gledam ptice koje lete u formaciji iznad favele Vidigal, i razmišljam kako se makar dopisujemo. Kako me svakoga dana pitaš šta radim, kako se hranim i da li sam pričao portugalski. Kako gledaš po internetu neke aktivnosti koje nisu na prvu i kako mi ih savetuješ. Kako pokušavaš da me povežeš sa nekim tvojim starim prijateljima koje znaš iz prošlih života, iz priča u koje nije lako verovati. Kako mi verbalno zavidiš što sam tu, sada, u ovim godinama, s ovim stanjem uma i kako mi govoriš da jedan je život. O Bože kako mi nedostaješ, da pričamo, da slušamo muziku zajedno, da pričamo priče Pavlu. Da ti pričam kako je ovde, kako je svuda gde nismo zajedno. A zapravo jesmo, i uvek ćemo biti.

- On

- *Ona*

Lisa Shaw izlazi na binu. Čuje se samo prvi dim i pljusak koji udara u hidrant. Lisa Shaw nam zahvaljuje što smo tu i počinje. Lisa Shaw je uvek znala da zna ali nikad nije započinjala svoje rečenice sa JA. Zato je i tu gde jeste, među nama što umemo da izađemo sami i osmehom stavimo nekome do znanja da je lep. “So many times you’re all I see” – prolazi joj kroz usne na barskoj stolici koja je dozvoljena samo za crne haljine bez leđa. “I wanna know you better...” ... razumem je, i ja sam to izgovorio pri dolasku u ovaj grad u kome svi brzo hodaju.

Tokom pesama niko ne govori, tokom pauze niko ne progovara, tek poneko, u tišini prstom se natoči vino i stopi se nazad u svoju sjedinjenost u zvuk. Obožavam Lisu Shaw. U ovakvom gradu često se osećate sami u gomili. Ona ujedinjuje gomile samih. Postajemo jedno biće. Nije li to ono za čime svi tragamo? Tokom treće pesme ulazi Maxwell, sam i seda za jedini slobodan prazan sto. Trostruki prsten od hirurškog čelika mu udara u čašu viskija svaki put kada je privuče licu koje najbolje na svetu izvodi “That woman’s work.” Lisa Shaw će napraviti kratku pauzu, seda za bar i okreće nam gola leđa. Niko se ne pomera. Niko nema mobilni telefon. Svi imaju upaljač.

– Znaš, ima jedan Maxwellov spot gde devojka prelazi stotine kilometara da bi ga sama slušala u baru.

– *Molim?*

– Oprosti, očekuješ nekog?

– *Nikoga koga već poznajem.*

– Moje ime je...

– *Nemoj! Uvek su bolje one priče kada su imena na kraju.*

– Dobro. Šta jedne brodvejske štikle bez imena dovođi ovde među žrtve kapitalizma.

– *Zabolele su me oči.*

– Od mene?

– *Od nota.*

– Harfa?

– *Odali su me prsti?*

– Odao te je nevidljivi frak.

– *Nešto mi govori da ti nisi žrtva kapitalizma.*

– Odalo me je nemanje sata?

– *Odaje te naslađivanje. Čime se baviš?*

– Sobom.

– *Fali mi još litar ruma za tu vrstu proste neproširenosti.*

– Moj matori je nekad davno ukrao mnogo para.

– *Od tad trošiš njegove pare?*

– Od tad slikam.

– *Ne znam koliko verujem u tvoju priču.*

– Najbolje su one priče koje su možda samo priče.

Šta je poslednje što si svirala pre dolaska ovde?

– *Smetaninu „Vltavu“.*

- Da bi bol iz očiju promenio mesto?
- *Šta slikaš? Molim te nemoj da kažeš ženske akto-
ve.*
- Slikam Italiju.
- *Kako neko ko slika Italiju i nosi zlatne manžetne
nema društvo večeras?*
- Ako voli Italiju ne znači da voli ljude. A i mislim
da bi svako šire društvo od tebe, svakako bio pleona-
zam.
- *Da li si upoznat sa radom Fabiana Pereza?*
- Sedeo sam sa njim jednom u Buenos Airesu.
- *Lažes!*
- Lažem, bio je koncert Gothan Project-a na jezeru
Komo.
- *Nisam ni sumnjala da je bilo u Italiji. Šta misliš o
njemu?*
- Mislim da sam upoznao njegovu muziku pre njega.
- *Ovde slabo ko zna ko je on.*
- Ovde slabo ko zna da se kaže „Hvala” kada se
nekome zapali cigareta.
- *Nikada nisam bila u Italiji.*
- Možda bi trebalo jedne godine da zaobiđeš Špa-
niju?
- *Kako znaš?*
- Šibice su ti iz Sevilje.
- *Ovde slabo ko opaža takve stvari. A zašto je devoj-
ka prešla stotine kilometara da bi slušala...*
- Maxwella.
- *Maxwella.*

– Koliko bi ti prešla zarad zatvorenih očiju nekoga ko te razume?

– *Veruj mi da sam jedan ovakav par cipela vec izkrzala zbog onoga koji je uz mene gledao sa strane.*

– Od vatre ostale su samo te šibice pretpostavljam.

– *Dobro pretpostavljaš.*

– Onda pijem u ime tog mini mazohizma.

– *Ne bih volela da moja tužna priča bude jedina večeras.*

– Potrudiću se da ne razočaram.

– *Kako se zove?*

– Kada bi je upoznala, ona bi ti rekla da ne voli svoje ime.

– *Da li te je to motivisalo da budeš jedini koji sme da je zove imenom?*

– Toliko da je to postalo jedino ime koje sam znao.

– *Ona je u Italiji?*

– U Nju Jorku, udata i u drugom stanju.

– *Zašto si je izgubio?*

– Da bi imala ono što nisam mogao da joj dam.

– *Nadam se da to nije loft na Menhetnu sa otvorenom kuhinjom.*

– Nije, to sam mogao.

– *Nisam želela tu da te odvedem.*

– Nije problem, živim sa tim svaki dan.

– *Najbolji čovek koga sam poznavala, takođe, nije mogao da ima decu.*

– Nisam znao da sam toliko ostavio utisak.

– *Bio je vlasnik sale gde sam dolazila da igram.*

- Šta mu se desilo?
- *Premalo ljudi želelo je da igra zauvek.*
- Živimo u najgorem vremenu.
- *U kom bi ti živeo? A da nije Paris pedesetih.*
- Ili Čikago dvadesetih?
- *Upravo.*
- Živeo bih sad.
- *Borac protiv vetrenjača?*
- Borac za retkost.
- *Primetila sam da ti barmen zna piće, pa sada nisam sigurna koliko je ovo retkost za tebe.*
- Da piješ Amareto Sour, ne bi bila.
- *Samo to?*
- Znaš i sama da nije samo to, tetovaža oko članka.
- *Prijatno sam iznenađena.*
- I ja ću biti, siguran sam, kada mi je prevedeš sa španskog.
- *„Čitajmo i igravimo, tu su dve stvari koje nikada ne mogu nauditi svetu.”*
- Želeo bih da te naslikam. Možda ne bih umeo, ali želim.
- *Ako ne bude valjalo uvek možeš da nabacaš boje i pretvoriš me u Manarolu.*
- Šta slušaš kada si tužna?
- *Moloko, Hooverphonic, James Blake-a, Honne...*
- Neeeeee!
- *O daaaaa.*
- Ti ne postojiš!
- *Kao što vidiš.*

- Molim te imaj milion dece.
- *Kako bi nazvao svoju decu?*
- Sina Viktor, ćerku Nora.
- *Nora je predivno ime. Sada me malo zanima kako se ti zoveš, moram ti priznati.*
- Zovem se kao moj praded, koji je došao ovde peške iz Rusije.
- *Znaš li celu priču?*
- Bio je najmlađi od trojice braće, kada je bežao iz domovine zauvek, najstariji brat mu je dao pištolj.
- *Pališ me?*
- Zapaljena je bila crkva u koju su revolucionari spakovali celo selo i zakucali vrata.
- *Kako znaš tu priču?*
- Ispričao mi je deda koji je išao u kafanu da svom ocu pokupi platu pre no što je ovaj ne popije ili prokocka.
- *Ti si dakle Rus.*
- 12,5%
- *A pričaj mi još o tvom pradedi.*
- Stigao je ovde sa 15 godina i zaposlio se u fabrici dugmadi. Tamo je upoznao svoju buduću ženu za koju će se ispostaviti da je ćerka vlasnika. Fabrike i njenih odluka. Kao što pretpostavljaš, njihova ljubav je bila sve osim dopuštena.
- *Kako su uspeali da se izbore sa ocem?*
- Čehovljevo pravilo. Puška koja je okačena o zid u prvom činu mora da opali u trećem.
- *Pištolj!*

– Upravo. Ali samo u nogu, kao upozorenje. Otac je dobio štaku i zeta.

– *Zašto su svi Rusi tako proketo romantični?*

– Misliš tragični?

– *Nije li to isto?*

– Odakle tebi te oči što menjaju boju u zavisnosti od raspoloženja.

– *Sad su zelene?*

– Da, a bile su braon kada si pomislila da ću te pitati da li često dolaziš ovde. A šta još slušaš kad su braon?

– *The xx, Damiena Rice-a, Michael Kiwanuku.*

– TI NE POSTOJIŠ!

– *A postoji li neko koga voliš?*

– Da li je dozvoljen odgovor: Chat Baker?

– *Znaš na šta mislim.*

– Volim ćerkicu svog najboljeg prijateja, koja želi da bude balerina. I znam da će biti, jer roditelji ne žele umesto nje.

– *Moji su želeli da budem lekar, kao i oni.*

– Belo ti nikada ne bi stajalo kao sada crno.

– *To belo nikada ovako ne bi otkrivalo lopatice.*

– Ima li neko kome zavidiš?

– *Da li je dozvoljen odgovor: Sade?*

– Otac mi je pričao da ju je jednom slušao u Atlantik City-ju.

– *Bila je bosa naravno.*

– I malo pijana. Kaže da je to najbolji koncert na kome je ikada bio.

– Na početku razgovora rekao si „moj matori”, sada „otac”.

– Kada je Sade u pozadini, svako je najbolje izdaje sebe.

– Šta misliš ko je više kriv, ljudi koji žele da budemo nešto što nismo zbog njih, ili mi koji to pokušavamo?

– Voleo bih da te vodim na reku.

– Na tvoju reku?

– Na moju reku.

– Volim ljude koji imaju svoju reku.

– Tamo se sabiraju sve moje pesme.

– Volela bih da sam te upoznala sa mojim roditeljima u srednjoj školi i da te nisu odobrivali.

– Voleo bih da sam te video u autobusu i dao ti slušalice da čuješ nešto.

– Volela bih da te vidim večeras i nikad.

– Zašto?

– Da bi zauvek bio priča u koju niko ne veruje.

– Kako se zoveš?

– Kao omiljena glumica moje majke.